

Børne Blad



Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 14.

3die april 1892.

18de aarg.



Gødfænde.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 centz for aaret, betalt i forskud. I pakker til en adresse paa over 5 ekspir. leveres det for 40 centz, og over 25 ekspir. for 35 centz. Til Norge koster det 60 centz.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar ekspektionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. C. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

Bibelhistoriske spørgsmaal.

(Over det nye testament.)

Svar paa disse spørgsmaal vil børnene finde ved at læse sin bibelhistorie (Vagt). Om stedernes beliggenhed, se forrest bag i bogen. Det tal, som staar foran spørgsmaaleene, svarer til det stykke i bibelhistorien, hvorover der katekiseres.

92.

Hvor blev der af disciplene, da Jesus blev greben og ført bort? Fulgte ingen af dem med Jesus? Hvor gif Peter hen? Var der nogen, som kjendte ham der? Hvad sagde denne pige til ham? Hvad svarede Peter? Var det ret af Peter at svare saaledes? Gjorde han synd derved? Hvorfor tror du han negtede at kjende Jesus? Var det bare den ene gang, han fornegtede sin frelser? Hvor var han de andre gange, han gjorde det? Var det ogsaa nu den samme pige, som talte til ham? Hvad sagde den tjener til ham? Og da saa Peter igjen negtede, hvorledes gif det da? Hvorfor mente den tredje, at han var en discipel af Jesus? Hvad vil det sige, at han var en galilleer? Hvad var Galilæa? Hvad svarede Peter paa denne erklæring? Hvem kaldte han altsaa til vidne paa, at han ikke kjendte Jesus? Var ikke dette en skræffelig synd af Peter?

Men kom han da ikke til at erkjende sin synd? Hvad var det, som bragte ham til at tænke sig om? Hvorledes kunde det, at hanen gøl, bringe ham til eftertænke? (Se nr. 90). Men var det bare hane-galet, som mindede Peter om hans synd? Hvad mere var det? Hvorfor tror du Jesus saa paa ham? Hvilken virkning havde dette frelserens blif? Hvorfor græd han? Tror du, han bad Gud om forladelse for sin synd? Gif han ogsaa tilgivelse?

Var der ikke ogsaa en anden, som angrede, hvad han havde gjort mod Jesus? Hvad fortælles der om Judas? Hvad vilde han gjøre hos presterne med sølvpengene? Hvad sagde han til dem? Hvilket vidnesbyrd giver han Jesus ved disse ord? Blev da ikke presterne forstaaede, naar de hørte, at Jesus, som de havde dømt til døden, var uskyldig? Hvad svarede de Judas? Hvad mente de med de ord: „Se du dertil!“ — Hvad gjorde Judas nu? Hvem var det, som drev ham dertil? Hvorledes gif det ham tilsidt? Og hvorledes gif det hans sjæl? Hvortil

er det altsaa, djævelen vil føre os, naar han lokker os til synd? Hvad maa vi derfor stadig bede Gud bevare os imod?

En rask gut.



En fransk brig, som vendte tilbage fra Doulon, seilede langs kysten af Bretagne, da den blev overfaldt af en storm. Den erfarne kaptein gjorde, hvad der stod i hans magt for at komme bort fra den klippefulde kyst, men alle hans anstrengelser var forgjæves, vindens og bølgerens magt var for stor, og nordvesten syntes stedse at drive det svage fartøj nærmere mod klipperne.

Den 12aarige kahytsgut, Jakob, gjorde sig al mulig umage for i denne nødens tid at være lidt til nytte. Matroserne holdt meget af den slinkte gut; naar han skjultes af et seil, var de bange for, at han kunde være faldt over bord, eller naar en sø brød ind over dækket, saa de efter, om den ikke havde taget ham med sig ud. Han var imidlertid altid hurtig paa benene igjen og sagde leende: „Mor vilde forgaa af angst, om hun saa mig nu.“

Om han end lo, tænkte Jakob dog hver stund paa sin kjære mor i Havre og havde ondt af det for hende. Hun var saa fattig og havde saa mange børn; hvor glad hun vilde blive, naar han gav hende de to femfrankstykker! Det var det glade haab, der bestandig foresvævede den unge gut som den skønneste aflutning paa reisen.

En hel dag varede kampen, men kaptajnens mørke pande viste noksom, at den var haabløs. — Et vældigt stød og et frygteligt brag gjorde snart ende paa den. Briggen stod paa en klippe; passagererne kastede sig paa knæ i bøn.

„Baadene ud!“ raabte kaptainen. Matroserne adløb, men neppe var baadene i vandet, før en sø reb dem bort.

„Der er kun et tilbage for os, kamerater,

en af os maa forsøge at svømme i land med en trosse. Han gjør den fast ved et klippestykke, den anden ende surrer vi til masten, saa kan vi maasse bjerGES alle."

"Umuligt, kaptajn!" sagde styrmanden og pegede paa brændingen og de skarpe klipper. "Den, som forsøger paa det, vil snart være maset i stumper."

"Nu vel, saa dør vi alle sammen", svarede kaptajnen med lav stemme.

Da rører det sig blandt matroserne forud. "Hvad er det?" spurgte kaptajnen. — en matros skjød Jakob ind imellem de omstaaende. "Den lille abekat forlanger at svømme i land med en line om livet, som trossen er fastgjort til, og han er saa egenfindig som et ungt mulæsel." Gutten vidste intet andet at gjøre end at dreie sin hue mellem hænderne.

"Snak!" sagde kaptajnen i en barsk tone, "saabant et barn maa ikke gaa."

Men Jakob tabte ikke saa snart modet. "Kaptajn", bad han lidt bange og beklemmt, "en matros kan kaptajnen nok ikke lade gaa, men en liden abekat af en kahrtsgut som mig kommer det jo ikke an paa. Giv mig et stykke stert line, saa slaar jeg enden af den om livet, og en stund efter tænker jeg trossen skal være gjort fast — hvis jeg kommer frem."

"Kan han svømme?" spurgte kaptajnen.

"Som en aal!" forstikrede baadsmanden.

"Jeg kan svømme Seinen op fra Havre til Paris", forstikrede den lille Jakob.

Kaptajnen betænkte sig, men faren for alle var saa stor, at han gav efter. Jakob gjorde sig færdig til det forvilede foretagende. Derpaa henvendte han sig sagte til kaptajnen:

"Jeg kunde jo drukne, vil kaptajnen da gjøre en ting for mig?"

"Ja, ja, min gut", svarede denne og angrede allerede at have givet sin tilladelse til hans forsøg.

"Saa vil jeg bede kaptajnen", sagde

Jakob, idet han leverede ham to sølbdalere, indsvøbte i en klud, "at dersom jeg skulde dø, og kaptajnen komme i land, kaptajnen da vilde give mor dette, hun er paa kaien i Havre, og sig hende, at jeg tænkte paa hende og holdt meget af hende og mine smaa søskende."

"Det skal jeg, min gut. Hvis du dør for os, og vi bliver reddede, skal hun ikke komme til at mangle noget."

"Na, da vil jeg gjøre alt, hvad jeg kan", raabte Jakob og skyndte sig hen til siden af skibet, hvor alt var gjort færdigt.

"Nei, vi kan ikke give gutten lov til saaledes at ofre sig for os", sagde kaptajnen og skyndte sig hen efter ham. "Jeg gjorde ikke ret, jeg maatte forbyde det."

"Ja, det er en skam for os ældre", sagde matroserne, "stop ham!"

De sprang efter ham, men det var for sent. De fandt kun den matros, som havde hjulpet Jakob, og som rolig lod linen løbe ud. Alle saa ned, og mere end en tørrede taarer bort.

Først saa de kun det hvide skum og søerne, som gik saa høit som langt op paa masten og brød med en tordnende larm.

En og anden fik snart øie paa et sort punkt, som løstedes over bølgerne og hurtigt forsvandt. Derpaa saa alle efter linen og søgte af dens hurtige eller langsomme gang at slutte sig til guttens skjæbne. Nogle gange gik den fort.

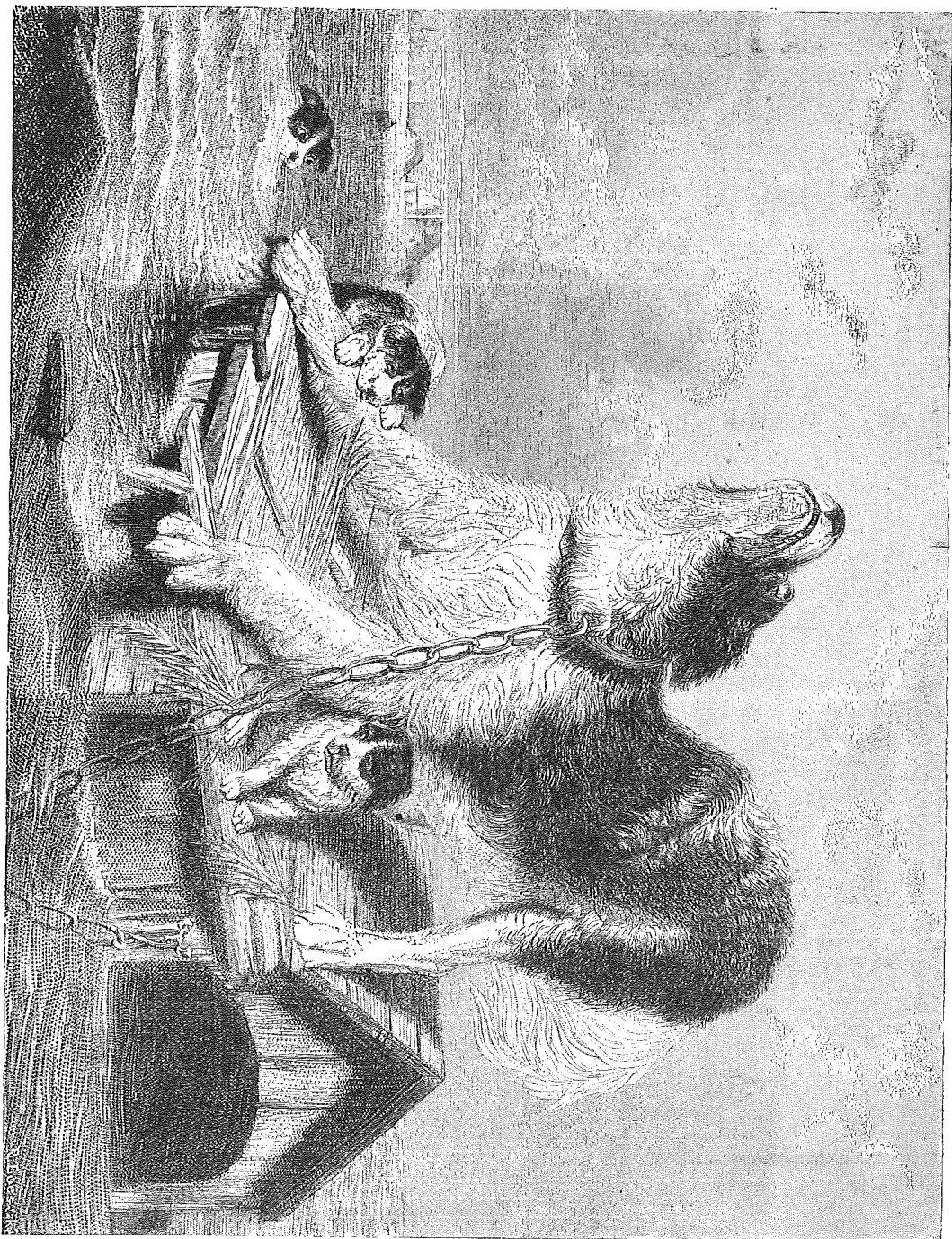
"Brægtige gut"; hed det da, "hvor fort han svømmer."

Derpaa stod linen med et stille.

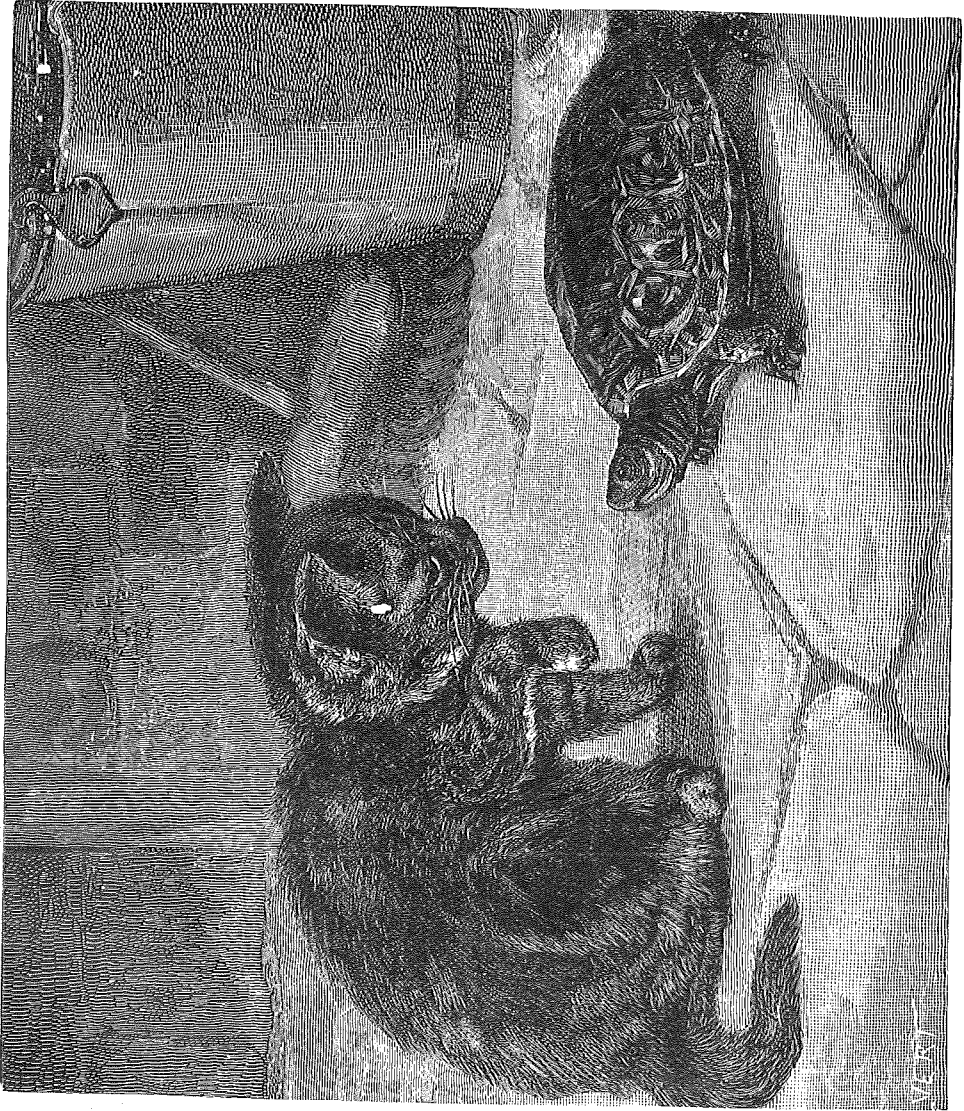
"Stakkels Jakob, han er vist bleven knust af klipperne."

En hel time varede frygten og spændingen; linen løb meget forskjellig af. Endelig faldt den. "Maasse er det bare hans krop, som høivandet driver hid og did med." Kaptajnen og mandstabet tænkte mere paa gutten end paa sin egen forvilede stilling.

Bludselig bliver der hurtigt trukket i



Thyra og hendes unger.



Kattepus og Iffilspadden.

linen og endnu en gang og tredje gang. Det var det afstalte tegn, som tilfjendegav, at Jakob stod paa fast grund. Hurraraab hilste det.

Trossen blev fastgjort og straks halet i land. En fisker stod ved siden af gutten og hjalp ham med at gjøre den fast. Den ene matros efter den anden betroede sig til den og kom i land, sidst kaptainen. Kort efterat de var bjergete, saa de briggen synke.

Jakob laa længe syg, saaledes havde klipperne stamferet ham. Men han tænkte kun lidet paa det, for hans mor havde faaet en aarlig understøttelse, som sparede hende for al næringsforg. Og hvor mange liv var der ikke blevne reddede ved hans vove- stykke! Belønningen syntes ham næsten for stor for det ubetydelige liv, han havde vovet.

Nær ved at blive slugt af en haisisk.

Blandt passagererne ombord paa den store dampbaad var der to, som vi vil gjøre vore læsere bekendte med.

Den ene var Dr. McBride, en lidlig skotlænder, og den anden en alvorlig, faa- mælt herre ved navn Claire, som var en ren modsætning til skotlænderen og syntes at have ladet al tidligere elstværldighed efter sig i hjemmet. Men saa havde han til gjengjæld med et lidet væsen, der som ingen anden forstod at vinde sine medpassagerers fjærkighed, nemlig en liden 6-7 aar gammel datter, som ved sit livlige, ventlige væsen fulkændig opveiede faderens grætte taushed.

Den lille, elstværldige Adelaide havde især vundet doktorens hjerte, og mangen time tilbragte hun paa doktorens knæ og lyttede til hans fortællinger fra bibelen eller historien. Barnet fattede til gjengjæld den største hengivenhed for sin ædle ven; snart saaes de at vandre sammen paa dækket, snart havde hun taget plads ved hans side for at se paa, hvorledes solen gik ned i

synskredsen, eller lytte til hans fortællinger eller skotiske sange.

En klar, deilig junimorgen, da skibet allerede havde været fjorten dage i søen, havde netop solen hævet sig som en stor ildfugle fra havsladen; havet laa udbredt stille som et speil; kun nu og da kjendtes en svag viftning af en let søndenvind. En del passagerer var komne op paa dækket efter at have spist sin frokost; matroserne snakkede sammen og spaaede, at der efter det 24 timer lange havstille vilde komme storm, og doktor McBride kom netop opad kahytstrappen for at søge efter Adelaide.

Da hørtes pludselig det skrækkens raab: „Et barn overbord!“ fra den ene ende af skibet til den anden. Doktoren styrkede hen til skibssiden og fik øie paa sin kjære, lille Adelaide ude i søen. Hun befandt sig i den skrætteligste fare. Hendes endnu med lust fyldte klæder holdt hende viftnot oppe paa overfladen af vandet; men det hjalp lidet; thi ikke langt borte nærmede en uhyre hai sig med rivende hurtighed.

Skrækten lammede alle ombordværende. Da greb doktor McBride en dolk og styrkede sig med et sprang overbord.

Adelaides jammerraab bragte hendes mor op paa dækket, og saasnart hun opdagede den faresfulde stilling, hvori hendes barn befandt sig, sank hun afmægtig om i kaptainens arme. Hvert øie var heftet paa det skrættelige havuhyre, som nærmede sig barnet, og hvert øieblit ventede man, at det vilde aabne sit truende gab og sluge det yndige barn.

I samme øieblit, som haisfisten var ved pigens side, var imidlertid ogsaa doktoren naaet til hende, og idet dyret vilde vende sig paa siden for at gribe hende, fik han rebet hende bort og stødte straks efter sin dok i haisfistens legeme.

Dyret sølte sig saaret og vendte sig bort, medens vandet farvedes rødt af dets blod.

Medens dette foregik, havde man ombord

gjort flere forgjæves forsøg paa at kaste et taug hen til de to i vandet. Til sidst lykkedes det doktoren at faa tag i det og fæstet det om Aelaide. Neppe var han imidlertid færdig hermed, førend haien atter viste sig og dennegang ledsaget af en anden haisiff.

De forfærdede matroser traf tauget til sig, medens den saarede siff, som syntes at frygte for sin modstander, af al kraft forfulgte barnet. Netop som man skulde heise barnet op, gjorde haien med opspærret gab et fortvilet sæt efter hende, hvilket bragte de ombordværende til at udstøbe et skrig af skræk for, at den skulde sønderbide hende; men den frække doktor var svømmet efter og stødte idetsamme sin dolk lige til heftet i dyrets gab, og med dolkens i sig sank haisiffen øieblikkelig tilbunds.

Et glædeskrig hørtes fra skibet; men det blev ikke af lang varighed; thi nu sit man gik paa den anden hai blot nogle faa skridt fra den udmattede helt.

Barnet var imidlertid bragt op paa dækket og overgivet i den skjælvende moders arme, medens nogle matroser skyndte sig med at faa en baad ud. Det syntes dog nu for sent, og doktoren havde ingen anden udvei, end paany at begynde kampen eller viljeløst overgive sig som bytte til dette det graadigste af alle havuhyrer. Han tabte dog ikke fatningen. Vel havde han ikke længere dolkens, men rask traf han frem en lang, spansk knib, som han heldigvis havde paa sig. Det lykkedes ham at faa stødten i siffens side, hvorefter han dykkede under og stødte den lige til heftet i dens gjæller; men ulykkeligvis kom han til at slippe kniben, og med denne i sig vendte haien sig paany rasende mod ham.

Den modige doktor vilde nu redningsløst været fortabt, hvis ikke matroserne samtidig havde faaet sin baad i vandet; et øieblik ophold vilde bragt ham døden; han havde nu hverken mere kræfter eller noget vaaben. Baaden naaede hen til ham i samme øieblik,

som han vilde synke under, udmattet af blodtabet; thi under kampen var han kommen til at skjære over en aare i sin haand.

Under lydelige lykønskninger fra skibsmandskabet og de reisende bragtes han snart efter ombord; alle jublede og prisede hans uforfærdede heltemod. En feber var følgen af hans anstrengelser, og han maatte nogle dage holde sengen. Medens han laa, blev han paa det kjærligste pleiet af lille Aelaide, der trods sin unge alder søgte den dybeste taknemmelighed mod den mand, der havde reddet hende fra en saa skrækkelig død. Men han lærte hende at prise Gud som sin redningsmand og hele sit liv igjennem at takke ham for frelse og hjælp i rette tid.

Et og andet.

Bedre end at være konge. En aften for ikke længe siden læste en husfader for sin familie om Joas, der blev konge, da han var 7 aar gammel.

„Kan I tænke eder noget bedre og herligere end at være konge?“ spurgte faderen og saa sig omkring i børneskaren, som sad stille og opmærksomt lyttede til hans ord.

De ældre søffende saa spørgende paa hverandre, men den lille Fredrik, som netop havde fyldt sit 4de aar, sagde med lyst og glædestraalende ansigt:

„Jo, jo, far, at være et Guds barn.“

Et tilbud, som havde et vigtigt erende at udrette, sit en heft, for at kunne komme saa meget des hurtigere affted. Kort efter traf man ham paa veien, idet han gik og drev heften foran sig.

Nogle, som mødte ham, spurgte: „Hvorfor rider du ikke, saa kommer du raskere affted?“ — „Jeg har overbeiet sagen“, var hans svar, „og er kommen til den slutning, at seks ben tilbage lægger veien hurtigere end fire.“

Bondekonen paa torvet,

Strasburg er en stor by i det vestlige Tyskland; men netop fordi den er saa stor, har der ogsaa altid været alleflags gutter i denne by, altsaa ikke blot smukke og brave.

Engang sad paa torvet i samme by en bondekone med eu kurv fuld af eg. Da kom to gutter springende; de stødte med vilje overende konens kurv og løb derpaa sin vei. De fleste eg laa ituslagne paa stenene, og taarer trillede ned ad den stakkels kones kinder.

Men i nærheden stod endnu en liden gut. Han hed Frits Oberlin. Han havde seet, hvor usikkert de to gutter havde opført sig. Straks skynder han sig hjem, hentede sin fulde sparebøsse, ilede tilbage til torvet igjen og heldte hele dens indhold ud i fanget paa bondekonen, som endnu sad der og sørge over sine eg. Hun blev høist forbauset og vilde takke den brave gut. Men denne havde allerede løbet sin vei igjen og var forsvunden i folkestimmelen.

Frits Oberlin blev senere en anseet prest, hvis navn er kjendt ogsaa udenfor hans fødreland. Men hvad der senere blev af de to gutter, ved ingen.

Et varmt hjerte for den fattige.

Am den samme Frits Oberlin fortælles ogsaa følgende historie: En dag saa han paa torvet en kone, som sad og solgte gamle klæder. En fattig kvinde med en liden pige ved siden stod netop og kjsøflog med hende. Hun manglede imidlertid nogle faa skilling paa den forlangte pris og kunde derfor ikke faa kjøbt den gamle klsøle, som hendes datter saa saare trængte. Hun

blev da nødt til bedrøvet at gaa sin vei igjen.

Frits Oberlin bemærkede dette. Han ventede til den fattige kone var gaaet, trak derpaa hurtig op sin pengepung, hvori han netop havde nogle skilling, gik hen til konen, som handlede med gamle klæder, gav hende sine penge og sagde: „Naab nu paa den fattige kone og lad hende faa klsølen.“

Derpaa skyndte han sig bort.

Gud ser det.

Apaa sin vei fra skolen saa Emma en gut, som stak sin haand gjennem et statik for at plukke en blomst. „Kjære gut,“ sagde Emma venlig, „har du faaet tilladelse til at tage denne blomst?“

„Nei, men der er jo ingen, som ser mig,“ svarede han. „Jo, der er nogen, som ser ned paa dig fra himlen,“ sagde Emma. „Gud figer, at vi ikke skal tage det, som ikke tilhører os, og du bedrøver ham, hvis du tager denne blomst uden tilladelse.“ „Er det sandt,“ svarede han, „da vil jeg ikke tage den.“ Han trak sin haand tilbage og gik sin vei.

Vi har allerede udrettet noget godt, naar vi har afholdt andre fra at gjøre uret.

Opløsning paa billedgaaden i nr. 12.

Hundrede aar er en høi alder.

Geografisk gaade.

1. En by i Norge.
2. En by i Tyskland.
3. Et landstabs i Europa.
4. En by i Kroatien.
5. En by i Italien.

Forbogsstaverne og endebogsstaverne, læste ovenfra danner navnene paa en by i Norge og en elv i Norge.

Mils K. Skjæggerød.